

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er selvfølgelig lidt ked af at konstatere, at udenrigsministeren hverken er enig med venstrefløjen eller med Jyllands-Posten, men det er jo ikke overraskende, for jeg hørte også statsministeren i morges i tv forklare, at alt det, der var sket, og alle de her tragedier og forfærdelige ting, vi har set, bare er en anledning til, at vi i endnu højere grad skal blive der og måske endda sende endnu flere soldater.

Det, som jeg så godt vil have udenrigsministeren til at forholde sig til, er: Hvordan kan det være, at situationen er sådan, efter at vi har været der et år? Altså besættelsen har nu været over et år. Krigen har været forbi i over et år, og situationen er værre end nogen sinde. Den er oven i købet så slem, at både udenrigsministeren og statsministeren siger, at det vil være en katastrofe, hvis vi trækker os ud.

Hvorfor er situationen blevet så slem, selv om man har haft et år til at gøre alle de ting? Er det, fordi man måske i virkeligheden havde en helt forkert analyse af, hvad der ville ske, da man gik ind?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Hvorfor kommer der mere oro? Hvorfor kommer der flere bomber? Hvorfor kommer der flere drab? Hvorfor forsøger man f.eks. også at kidnappe så mange, som man har gjort, inden for den civile arbejdskraft, som var i Irak for at genopbygge Irak – det er kinesere, det er russere, det er italienere? Det vidste vi jo godt ville ske. Jo tættere man kommer på datoen 1. juli, jo mere vil der jo komme af den slags fra de kræfter, som ikke ønsker et demokratisk bredt Irak.

Det har man da forudset. Jeg har også selv nævnt sidste efterår, at man kan forvente mere af den slags, efterhånden som man nærmer sig den 1. juli, for hvis det lykkes at få skabt et demokratisk Irak, så kan man ikke få et fundamentalistisk Irak, det vil sige, at fundamentalisterne jo vil gøre, hvad de kan for at forhindre det.

Så kan man heller ikke få en tilbagevenden til baathisternes Irak, og derfor vil de gøre, hvad de kan for at forhindre det. Så det er der ikke noget overraskende i.

Kl. 13.20

Det overraskende og uhyggelige er det, vi har set, der er foregået i amerikanske fængsler. Men at der er den modstand fra grupper i Irak op mod den 1. juli, er ikke overraskende.

Søren Søndergaard (EL):

Det er da underligt, at det ikke er overraskende, at modstanden bliver stadig stærkere, og at krigen bliver stadig voldsommere. Man har haft et år til at gøre det, som man ønskede, nemlig at overdrage magten til irakerne, og alligevel må man konstatere, at det, der står på dagsordenen nu, er endnu mindre overdragelse af magt til irakerne, end det oprindeligt var planlagt.

Får irakerne nogen som helst kontrol over politistyrken? Får irakerne nogen som helst kontrol over militærstyrken? Får irakerne nogen som helst reel kontrol over landet? Svaret er jo nej.

Virkeligheden er jo, at i forhold til de planer, man har lagt, er man kommet længere væk, og alligevel siger udenrigsministeren, at man hele tiden har vidst, at sådan ville det gå. Hvorfor planlagde man så ikke efter det, hvis man har vidst det hele tiden?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Man har da faktisk også gjort det, f.eks. i og med at danskerne har et godt samarbejde med den lokale befolkning og de lokale ledere præcis for at undgå at komme i situationer, hvor terroristerne kan få held til at få revet den positive udvikling op.

Det drejer sig om at sørge for, som jeg har sagt flere gange i dag, at der kommer fremdrift i Irak. Det, som terroristerne arbejder for, er, at der ikke kommer fremdrift. Det er jo derfor, at de civile kidnapninger har fundet sted. Det er jo også derfor, man prøver at skade olieleverancerne, for at der ikke kommer penge til det.

Det, der skal ske nu, for nu at være konstruktiv, er, at Brahimi er på vej tilbage til Irak. Han skal så komme tilbage til FN med sit råd om, hvordan man bygger en politisk proces op. Det, der er tale om nu, er, at der kommer en caretaker government, altså en administrativ regering, som baseret på overgangsgrundloven skal sørge for, at der kan træffes beslutninger, at systemet fungerer mere og mere på irakiske hænder fra den 1. juli op til, at der kommer frie valg omkring januar 2005, hvor man så får en valgt forsamling og en regering.

Der sker i juli måned det, at man får en slags nationalforsamling svarende til den afghanske, som så betyder, at der kommer bredere legitimitet omkring den caretaker government, viceværtsregering, som kommer den 1. juli.

Irakerne har allerede i dag overtaget administrationen og styret af mange dele af det irakiske